

Jeg bliver staaende herved, fordi der ellers ogsaa fra en anden Side vilde kunne være Tale om at komme ind paa en Fortolkning, men hvormed jeg ganske vist ikke vil trætte det høitærede Thing, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Grundlovsbestemmelsen kommer til at omfatte ethvert Foredrag, ogsaa saadanne, for hvilke man modtager Betaling, og som man ligesom gjør til en Erhvervsstilbe.

J. A. Hansen: Jeg tør ikke gaae ind paa at høre mig om denne Sag, der sidst var under Dmtale, og skal derfor indskrænke mig til at sige, at jeg troer, at der kunde gjøres endeel temmelig velbegrundede Indvendinger imod den Betragtning, den ærede Justitsminister har gjort gjældende; men jeg erkjender, som sagt, at det egentlig ikke ligger for ved denne Leilighed. — Hvad jeg derimod troer ligger Forslaget noget nærmere, da man nu engang er kommen ind paa dette Spørgsmaal, er et andet Forbud, der fra Politiets Side er stæet med Hensyn til en Religionssekt's offentlige Gudsdyrkelse i Kjøbenhavn. I den Henseende mener jeg, at naar Staten tolererer en Religionssekt og altsaa derigjennem anerkjender, at Sædelighed eller Moralitet ikke krænkes ved den, saa er Staten forpligtet til at staae den No til at afholde sin Gudsdyrkelse. Det, at der stæer Optøier, fordi anderledestroende Menneffer gjøre Spektakel udenfor og maaffee tilbeels derinde, kan efter min Mening ikke være nogen Grund for Politiet til at stride ind og forbyde en saadan Gudstjeneste. Det er Politiets Pligt at forjage Krostifterne og forebygge, at der gaaes frem paa en saadan Maade imod en Religionssekt, men at benytte Optøierne til at forbyde selve denne Gudstjeneste er at gjøre Religionsfriheden til et tomt Skin, thi da vil ethvert Religionsparti ved at rotte sig sammen, gjøre Dpløb, være grov mod Politiet, staae Binduer ind osv. kunne forhindre enhver anden Religionssekt i at afholde sin offentlige Gudstjeneste, men dette gaaer ikke an.

Hvad det foreliggende Lovforslag angaaer, da skal jeg udtale, at jeg paa ingen Maade troer, at der ved denne Leilighed er Spørgsmaal om at aflaffe nogen af Folketjens Fester; det er efter min Mening en urigtig Op-

fattelse af Lovforslagets Princip. Jeg er fuldkommen enig i den Betragtning, som den ærede Justitsminister gjorde gjældende, at der ved dette Lovforslag aldeles ikke tilsigtes at formindste Helligheden af Skjærtorsdag og Langfredag, og at der ikke er Tale om at udskille det festlige Præg, som det Hele bør have paa disse to Festsdage; altsaa, Spørgsmaalet om Aflkaffelse eller Ikke-Aflkaffelse af Festsdage kommer her slet ikke i Betragtning. Der er hos mig opstaaet den samme Tvivl som hos Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille), om dette Lovforslag, saaledes som det er affattet, vil være tilstrækkeligt til at opnaae sin Hensigt. Det forekommer mig nemlig, at naar man nu ikke tillader Skuespil i den stille Uge, saa maa det være paa Grund af en anden Lovbestemmelse, thi i den Paragraf, som den ærede Forslagsstiller nu vil have ophævet, er ikke forbudt Andet end Mafferader, Baller og de saakaldte Begestuer; efter at have hørt den ærede Justitsministers Udtalelse, bortfalder imidlertid denne Tvivl, thi han har erklæret det for sikkert, at saaledes som Lovforslaget er affattet, vil det være fuldkommen tilstrækkeligt; altsaa er der ingen Nødvendighed for at gjøre Forandring deri. At jeg har glæbet mig over, at dette Lovforslag er fremkommet, maa være klart for Enhver, som veed, at jeg tidligere har gjort Forsøg paa at faae den hele Helligdagsaarrordning forandret, saa at den blev mere tilbavende. Den ærede Justitsminister har jo imidlertid erklæret, at han vil lægge sig denne Sag paa Hjerte — han erklærede, at han endnu betragter Sagen, saaledes som han betragtede den for otte Aar siden — og at han vil undergive den en omhyggelig Overveieelse og fremkomme med et Regjeringsforslag i saa Henseende; dette er for mig fuldkommen fyldestgjørende. Havde det ikke været Tilfældet, saa troer jeg, at man ved denne Leilighed burde tage et Par eller i al Fald et enkelt meget vigtigt Punkt med i denne Lov for at faae det ændret, nemlig den Bestemmelse, at man paa Landet om Søndagen ikke maa arbejde paa Marken i Sæd- og Høsttid, uden naar Veiret er ugunstigt. Dette er en af disse vage Bestemmelser, hvor det kommer an paa et Skjøn, om Veiret er ugun-